

11. detsembri 2015 Õpetajate Lehes oli üle poole lehepinnast pühendatud välispäritolu laste hakkamasaamisele Eesti koolides. Allpool on koondatud artikleid ja väljavõtteid eri koolide õpetajate ja koolijuhtide kogemustest ja hinnangutest.

TARTU ALEKSANDR PUŠKINI KOOL

Valutu sulandumise võtmeisik on klassijuhataja

KILTSE PÕHIKOOL

Kiltsi põhikoolis õpivad ka pagulaskeskuse lapsed

TARTU RAATUSE KOOL

(Sõja)põgenike lapsed koolis

PAIDE GÜMNAASIUM, JAAN POSKA GÜMNAASIUM, TALLINNA NÕMME PÕHIKOOL

Küsimus ja vastus: kas Eesti kool saab pagulaste lastega hakkama?

TARTU ALEKSANDR PUŠKINI KOOL

Valutu sulandumise võtmeisik on klassijuhataja

Sirje Pärismaa

Tartu Aleksandr Puškini kooli tuleb igal aastal endistest liiduvabariikidest pärit lapsi. Et koolis õpitakse 40% aineid eesti keeles, asuvad ka uussisserändajad keelt hooga õppima.

Õppealajuhataja Tatjana Kodase sõnul on viimastel aastatel hakanud võõrsilt lapsi senisest intensiivsemalt tulema. 26-st viimase viie aasta jooksul saabunust on sel aastal tulnud üheksa. Kõige rohkem lapsi on Venemaalt, eriti Pihkvast ja Petserist ning Ukrainast. Õppureid on tulnud aga ka Lätist, Leedust, Kasahstanist, Aserbaidžaanist, Armeenias, Dagestanist ja Bulgaariast.

Igaühele lähenetakse individuaalselt. Esmalt selgitab kool välja, kui kauaks pere tuleb, kus laps on varem õppinud. Õnneks on kõigil olnud dokumendid. Haridussüsteemid erinevad riigiti ja vajadusel tehakse teste. Iga õpetaja otsustab ise. Kui on selge, mitmendasse klassi võib laps minna, kaasatakse klassijuhataja. „Tema on võtmeisik, et laps sulanduks kiiresti ja valutult ega tekiks konflikte,” lausub Kodas. Mõnikord on tal vaja teha põhjalikku eeltööd. Näiteks ühe poisi eesnimi oli meie mõistes tüdruku oma ja perekonnanimi sisaldas venekeelset ebatsensuurset sõna. Et klass ei hakkaks esimesel kohtumisel uue õpilasega naerma ja laps ei saaks traumas, rääkis klassijuhataja eelnevalt lastega ja selgitas kultuuride erinevust. Tulemuseks oli see, et klass võttis lapse väga hästi vastu ja ta kujunes peagi kõigi lemmikuks.

Mõnikord selgub, et lapse teadmised on lünklikud ja ta ei koge seepärast eduelamust. Vaja on jääda klassikursust kordama. Siis räägitakse olukord vanematega läbi. Stressi tekib ka põhjusel, et laps tuleb tundmatusse kultuuri, harjumatusse kliimasse ega taha siin harjuda. Kooliaasta algul tuleb ju kohe kogeda meie sügist ja pimedust. Mõni laps on seepärast isegi nutnud. Õpetajail tuleb ka sellistele muredele lahendus leida.

Igaühele määratakse individuaalne õppekava. Kindlasti vajab laps seda eesti keeles, sest koolis õpitakse 40% aineid eesti keeles. Mõnikord tuleb individuaalne õppekava määrata ka inglise keeles ja matemaatikas.

Enamasti oskavad tulijad vene keelt. Kõik siiski mitte. Nendega on õpetajad ja kaaslased suhelnud algul inglise keeles.

Õpilased mentoriks

Õppealajuhatajal tuleb klapitada individuaal- ja rühmatunnid. Eestikeelsetes ainetundides püüavad õpetajad õpilast igati aidata. Algul antakse neile kasutada ka venekeelne õpik. Kaasõpilased võtavad heal meelel endale mentori rolli ja aitavad uustulnukat igati.

„Suurt rõõmu teeb, et seni on õpilased meie kooli kiiresti ja valutult sulandunud. Kohanemisprotsess pole olnud pikk,” kiidab Kodas.

Hea meel on ka selle üle, et vanemad on koostööaltid ja meie haridusega rahul. Tulevad ise kooli ja küsivad, kuidas lapsel läheb. Märksa sagedamini kui „tavaõpilaste” vanemad.

Eesti keelt õpitakse kümblusmeetodil. Alustatakse suhtluskursusega, järk-järgult tulevad sõnad. Individuaaltunnis õpitut rakendab õpilane eesti keele rühmatunnis ja saab kaasa rääkida omal tasemel. „Eesti keele õpetajate sõnul on see efektiivsem kui üks ühele õpe,” lausub Kodas. „Meie kooli õpetajaist on enamik läbinud lõimitud aine- ja keeleõpetuse kursused ja valdavad seda metoodikat. See hõlbustab tööd uussisserändajate lastega.

Kui laps tuleb esimesse klassi, on väga lihtne, sest terve klass alles alustab eesti keele õpingutega ja ta saab õppida koos nendega.

Eesti keele tundide arv sõltub lapse arengust. On neid, kes kolmandal aastal ei vajagi enam individuaaltunde. Esimesel aastal on kaks individuaaltundi, lisaks veel neli rühmatundi ja seitsmenda tunnina suhtluskursus.

„Lastevanemad soovisid suurendada eesti keele tundide arvu ja tegime oskusainete arvelt suhtluskursuse. See on kogu klassile korraga ja kogu põhikooli ulatuses,” märgib Kodas. Uussisserändajad osalevad kohe ka oskusainete tundides, mis on eesti keeles.

Kolme aastaga keel suhu

Võõrsilt tulnud on enamasti usinad õppurid. Eelmisel õppeaastal lõpetas põhikooli noormees, kes tuli Puškini kooli seitsmendas klassis. Ta sai kolme aastaga eesti keele nii selgeks, et tegi eksami B1-tasemele. Teised õppisid selleks üheksa aastat! „Kahju on, kui pered lahkuvad Eestist juba mõne aasta pärast. Oleme panustanud ja tahaks ka vilju maitsta!” ütleb Kodas.

Mõnikord on kool kokku puutunud vanemate hoiakuga, mis pärsib eesti keele õpet. Ühe pere kolm last õppisid eesti keelt koos. Poiss oli tubli, alati tundides kohal, tüdrukud kippusid puuduma. Hiljem vanematega kohtudes selgus, et nad ei pidanud tüdrukute keeleõpet vajalikuks. Ütlesid, et nagunii lähevad mehele, oluline, et oskavad süüa teha. „Selline asi kurvastab,” sõnab Kodas. Ja pere polnudki pärit meist väga erinevast kultuuriruumist.

Uustulnukatel püüavad õpetajad silma peal hoida mitte ainult tunnis, vaid ka vahetunnis ja jälgida, et nad oleksid kaasatud teiste õpilaste tegevusse. „Kindlasti on oluline lapsega rääkida ja küsida, kuidas tal siin läheb, uurida klassikaaslastelt ja õpetajatelt. Toetada on vaja last, vanemaid ja klassikaaslast,” lausub Kodas.

KILTSI PÕHIKOO

Kiltsi põhikoolis õpivad ka pagulaskeskuse lapsed

Meeli Parijõgi

Lääne-Virumaal Kiltsi põhikoolis õpivad Vao pagulaskeskuses elavate varjupaigataotlejate lapsed.

1. septembril kooli tulnud pagulaslapsed saavad juba eesti keelest suhtlustasandil aru.

Kiltsi põhikooli direktor Merje Leemets, kui palju varjupaigataotlejate lapsi teie koolis õpib? Mis riikidest nad pärit on?

Praegu õpib meil seitse uussisserändajat. Õpilaste lisandumise kohta teave puudub, sest varjupaigataotlejad saavad ootamatult ja kas tulevad üksikisikud või lastega pered, seda ei tea keegi ette. Meie kooli lapsed on enamasti Ukrainast, mõned ka Dagestanist.

Kuidas lapsed kohanevad? Millised on suhted teiste lastega?

Laste suhted on tavapärased. Eriti hästi on klassikaaslased vastu võtnud tüdrukukese Dagestanist. Poisid on nagu poisid ikka, veidi temperamentsemad, väga nutikad. Kindlasti on neile šokk sattuda võõrasse kultuuri- ja keelekeskkonda. Siin tulebki abiks ühine suhtluskeel, mis meie laste jaoks on vene keel.

Kuidas nad tundides hakkama saavad? Kuivõrd vanemad lapsi toetavad ja kooliga koostööd teevad? Kas kasutate tõlke ja tugiisikuid?

1. septembril meie kooli tulnud lapsed saavad suhtlustasandil eesti keelest juba aru ning püüavad ka ise eesti keeles kaasõpilaste ja õpetajatega suhelda. Meil on rakendatud nende tarbeks kaheksa eraldi eesti keele tundi, kus kasutatakse keelekümblusmetoodikat ning õpitakse palju tegutsedes.

Vanemad on laste edasijõudmisest koolis rohkem huvitatud kui tavapärane eesti lapsevanem. Küllastavad sageli kooli, on registreerinud end e-kooli kasutajaks, isadepäeva kontserdil oldi kohal koos peredega. Tõlkide abi pole vaja olnud, sest vanematega saab suhelda vene või inglise keeles.

Kuidas õpetajad uue olukorraga kohanevad?

Õpetajatele on see loomulikult väljakutse. Meie kollektiiv on nooremapoolne, kelle jaoks uute metoodikate rakendamine ja tolerantne suhtumine on enesestmõistetav.

Millist nõu annate oma kogemuse põhjal koolidele, kuhu on tulemas uusimmigrantide lapsi?

Suhtuge positiivselt ja see peegeldub teile mitmekordselt tagasi. Peljata pole vaja, lapsed on lapsed, olenemata nahavärvusest.

TARTU RAATUSE KOOL

(Sõja)põgenike lapsed koolis

Õilme Saks

Meie kool on sellest sügisest nelja lapse võrra rikkam. Süüria pere lapsed (10-, 11-, 14- ja 15-aastane) räägivad ainult araabia keelt.

Pagulaspere laste koolitulekuga õpetajate koormus küll tõuseb, aga on ka palju positiivset, ütles enne kooliaasta algust haridus- ja teadusministeeriumi asekancler Mart Laidmets. Kool saab arendava kogemuse, sest maailma rikkus tuleb klassi kätte. Nii on ka läinud.

haridussüsteemis”.

Kui kooli satuvad lapsed, kes tulevad täiesti teisest keskkonnast ja teise kultuuritaustaga, tuleb kooli juhtkonnal teha selgitustööd laste, vanemate ja õpetajate seas. Kõik uus ja võõras võib tekitada hirmu ja segadust. Ka meie saatsime oma kooli lastevanematele selgituskirja, kus kirjeldasime uut olukorda. Õpetajatele korraldasime õpiringi, kus ajalooõpetaja andis ülevaate olukorrast, kust Süüria perekond meile sattus. Kätlin Hommik-Mrabte käis rääkimas teemal „Araabia laps Eesti

Meie esimene ülesanne oli leida tugioõpetaja, kes oleks lastele kohanemisel abiks ja annaks neile eesti keele tunde, õpetajatele tuli pakkuda tuge koolituste näol ja muidugi leida raha. Kui kool saab täiendavaid ülesandeid, tundub loogilisena, et ta peaks saama ka lisaraha. Kuna riigi tasandil rahastatakse koole kalendriaasta põhiselt, jäi lubatud 400 eurot meil sellel sügisel saamata. Küll aga pakub riik keeleõppe toeks iga lapse kohta 1080 eurot, ja seda kahe aasta jooksul. Meil õnnestus see raha enda käsutusse saada 16. novembriks. Õhku jääb küsimus, kas see on piisav.

Üks klass kahe aastaga

Kõik saab alguse keeleõppest. Meil õnnestus leida inimene, kes oli nõus keeleõpet läbi viima. See töö eeldab õpetajalt loovust, julgust katsetada ja suurt kannatlikkust. Õpetajal peab olema soov ja usk, et kõik õnnestub. Aga peame olema ka valmis, et kõik nii hästi ei lähe.

Lapsed on jaotatud kolme keelegruppi, arvestades nende individuaalset võimekust. Igal grupil on nädalas kaheksa eesti keele tundi, lisaks on nad oma klassiga koos kunsti-, muusika-, tööõpetuse ja kehalise kasvatuse tundides. Suuremad lapsed õpivad ka matemaatikat ja inglise keelt.

Keeletundide läbiviimiseks on neil koduklass. Oleme kasutusele võtnud mitmeid pildiprogramme (nt Boardmaker) ja õppematerjale („Pildist saavad sõnad”, „Mängime ja keel saab selgeks”, „Minu eesti keel”, „Kirjuta mulle”, „Grammatika? Jah, rõõmuga”, „Kuula ja tee”, aabits). Kõigil neljal lapsel on individuaalne õppekava. Oleme seadnud eesmärgiks läbida üks klass kahe aastaga. See tundub olevat saavutatav.

Esimesel kohtumisel perega selgitasime välja pere ootused, laste senise kooli/haridusega seotud tegevuse. Kõige keerulisemaks ongi osutunud varasemate oskuste väljaselgitamine ning õpetamis- ja õppimisviiside sobitamine. Ma pole praeguseni päris kindel, et me nüüd juba kõike teame. Avastamisrõõmu jagub ilmselt veel tükiks ajaks. Üks suur probleem oli ka koolitoiduga harjutamine. Lastele oli võõras juba sööklasse minek, ka toidud olid harjumatud. Leidsime lahenduse selles, et tugioõpetaja vaatas koos lastega järgmise päeva menüü üle ja tugioõpetaja läks lastega sööklasse kaasa.

Tõlk abiks

Hea meel on, et lapsed on väga motiveeritud ja huvitatud hariduse omandamisest. Kohtume perega igal kuul, et vaadata üle senine tegevus ja korrigeerida järgmise perioodi oma. Suhtlemisel perega kasutame tõlkide (araabia-inglise) abi. Lisaks on perel neli toredat tugioõpet, kellel on oma ülesanded. Teeme koostööd teiste koolidega, kus ollakse samas olukorras. Alati on hea nõu pidada, aga samuti saada kinnitust, et see, mida teeme, on õige.

Et toetada laste integreerumist meie ühiskonda, on äärmiselt oluline, et nad suhtleksid võimalikult palju omaealistega, seda ka väljaspool kooli. Parim viis selleks on huvitegevus. Kuna poisse köitis sport ja tüdrukut muusika, leidsime võimaluse suunata poisid sulg- ja jalgpallitreanni ning tüdrukule muretseda kitarr, et ta saaks õppida pilli.

Kokkuvõttes tahaksin öelda, et meie oleme positiivsed ja valmis paindlikult edasi liikuma, arvestades laste edasijõudmist. Me oleme suutnud luua keskkonna, kus lapsed tunnevad end turvaliselt, ja mis kõige olulisem, nad on omaks võetud. Kõik see on saanud toimuda tänu kogu koolipere ja Tartu linna toetusele.

PAIDE GÜMNAASIUM, JAAN POSKA GÜMNAASIUM, TALLINNA NÕMME PÕHIKOOL

Küsimus ja vastus: kas Eesti kool saab pagulaste lastega hakkama?

Raivo Juurak (artiklist Kas pagulaskriis laiendab keelekümbeluse kandepinda?)

Elbe Metsatalu, Paide gümnaasiumi õpetaja

Meie koolis on tõmmunahaline tüdruk, kellega oleme väga hästi hakkama saanud, aga tema ema on eestlane ja meie kool asub väikelinnas, kus kõik räägivad ainult eesti keelt.

Tean ka teist üksikuhtumit, kus kõik läks hästi. Laupa kooli tuli aastaid tagasi umbkeelne poiss, kelle isa oli albaanlane ja ema vist valgevenelane. Kõik olid paanikas, sest lapsega ei olnud võimalik rääkida. Lõpuks hakkas õpetaja temaga suhtlema ainult eesti keeles ja see mõjus – poiss õppis eesti keele ära ja lõpetas põhikooli viitega. Gümnaasiumis õppides tegeleb ta muusika, spordi ja kunstiga.

Meil on Rootsis Lidingö saarel Hersby sõpruskool. Seal nägin ma uusimmigrantide laste klassi, kus Somaaliast, Eritreast ja Afganistanist pärit lastele õpetati esimese aasta jooksul rootsi keelt, aga seda suurel määral praktilise tegevuse käigus, näiteks poes käies, söögitegemist õppides ja muud praktilist tehes. Tegid pannkooki ja rääkisid koogitegemisest. Nendega tegelevad eraldi õpetajad ja ilmselt tuleks meilgi nii teha.

Hispaanias üht kooli külastades nägin, kuidas teisest rahvusest laps elavdab õppetööd. Õpiti inglise keelt, õpetaja küsis sõnade tähendust. Kui vastas inglise poiss, pidi tema eriti põhjalikult selgitama, sest temale oli see hispaania keele õppimine. Õpetajad on nutikad ja saavad välismaalt tulnud lastega hakkama küll.

Rita Anton, Tallinna Nõmme põhikooli õppealajuhataja

Seni oleme hakkama saanud. Sügisel tuli meil kolmandasse klassi üheksa-aastane türgi poiss, kes ei osanud sõnagi eesti keelt. Tema isa on türklane, ema eestlane ja nad tulid sõja eest ära. Võtsime poisi kohe vastu, sest tema ema on meie koolis õppinud. Klassiõpetaja leidis ka, et seda poissi tuleb aidata. Aga meie töö tegi mitu korda kergemaks see, et septembris istus ema kõikides tundides oma poja kõrval ja aitas teda.

Nüüd saab poiss juba ise asjadest aru ja ema on ainult igaks juhuks klassi ukse taga ning teeb seal oma tõlkimistöid. See poiss hakkas juba kolme kuu pärast eesti keeles rääkima ja on hästi sisse elanud. Hinded on tal head, ta laulab poistekooris, käib trennis ja sõpradel külas. Ütleb, et Eesti koolis meeldib talle rohkem kui Türgi koolis, sest õpilased trügivad siin vähem. Türgis ta ei tahtnud eesti keelt õppida, sest keegi peale tema ema seda keelt seal ei rääkinud ja koolis oli niigi palju õppida. Nii et meie koolis on kõik hästi, aga kui poisi ema ei oleks nii palju panustanud, siis ei kujuta ma küll ette, mida me oleksime teinud.

Reemo Voltri, Jaan Poska gümnaasiumi õpetaja,

Sügisel tuli välismaalaste lapsi Raatuse kooli ja siis tekkis küll korralik segadus. Kui me toome pagulasi riigi otsusel Eestisse, siis peab riik tagama ka nende õpetamise, mitte nii, et vaadaku igaüks ise, kuidas hakkama saab. Meie koolis on olnud vahetusõpilasi Saksamaalt, Mehhikost ja praegu on jaapanlane. Seega meil teatav

kogemus eesti keelt mitteoskavate õpilastega on. Algul oleme rääkinud nendega inglise keeles, kuid nad on eesti keele suhteliselt kiirrest selgeks saanud. Aga pagulane ei pruugi nii tubli olla, ja ta tuleb ka pikaks ajaks, mitte ainult üheks aastaks. Pagulaslapse puhul ei tohi eesti keele õpe toimuda kooli ressursist. Kui pagulaste vastuvõtmine on riigi poliitika, siis peab riik eraldama neile eesti keele õpetamiseks lisaraha. Lisaraha on vaja ka üksikute õppeainete õpetamiseks, sest eri maades on erinevad ainekavad ja mõndagi õpilast tuleb matemaatikas, füüsikas või keemias järele õpetada. Näiteks meie Jaapanist tulnud vahetusõpilane on füüsikas meie ainekavast päris palju maas. Pagulaste lapsed pole saanud sõjakoleeduste tõttu korralikult õppida ja neid võib olla vaja igas õppeaines järele aidata. Vahetusõpilased on eelkõige kultuuriprojekt ja nende puhul võib mõne lünga puhul ka silma kinni pigistada, aga sõjapõgenike lapsed peavad korraliku hariduse saama. Siin ei saa loota kooli sisemistele reservidele ja kohaliku omavalitsuse panusele.

Vahetusõpilased on mõjunud meie kooli õhkkonnale hästi. Nad ei ole olnud koolile koormaks kaelas. Et nii oleks ka sõjapõgenike lastega, selleks peab riik ikka tõsiselt öla alla panema.

Riie ja toit pole põgenike õpetamisel esmatähtsad

13. november 2015 Õpetajate Leht

Tartumaal 3. ja 4. novembril toimunud üleriigilistel õppealajuhatajate koostööpäevadel kuulati huvi ja kaasaelamisega ettekandeid põletavaimast probleemist – sisserändajate laste õpetamisest. Kogemustega koolid võtsid kolleegide hirme vähemaks.

Lilleküla gümnaasiumi saabusid esimesed muukeelsed lapsed juba tosin aastat tagasi. „**Ma polnud üldse rõõmus, proovisin neid ära ajada, aga nad tulid ametnikega tagasi ja meil tuli nad vastu võtta,**” meenutas õppealajuhataja Anu Luure. Praegu on 941 õpilasega koolis 93 last, kelle kodukeel pole eesti keel. Kõige rohkem on Lillekülas aastate jooksul õppinud itaallasi, aga on olnud ka Hispaania, USA, Egiptuse, Jaapani, Jeemeni, LAV-i jt riikide lapsi. Lähiajal saavad indoneeslased. Koolil on täpne tegevusplaan, õpitud on eeskätt enda kogemustest. Põhjaliku vestluse järel koostatakse igaühele lõimumisplaan ja algab keelekümbelus (8–10 tundi nädalas). Järjest rohkem õpivad uued õpilased aineid koos oma klassiga, neid suunatakse huviringidesse ja viiakse ekskursioonidele. Õpetamises osaleb kogu koolipere, ka kokatädid.

„**Nad on toredad ja siirad, nende raskused on ajutised ja vähenevad iga päevaga, erinevalt teiste erivajadustega laste omadest,**” lausus Luure ja tõi ühise joonena esile välisperede suure usalduse ja toetuse koolile.

„**Valmistuge selliste õpilaste saabumiseks, koolitage paar õpetajat keelekümbluseks. Ärge takerduge mitteolulistesse küsimustesse nagu söök ja riietus!**” soovitas Luure.

„Algul oli paanika, mõni eesti vanem lubas oma lapse meie koolist ära võtta,” kirjeldas Tartu Raatuse kooli sotsiaalpedagoog ja HEV-koordinaator Merle Saar olukorda tänavu sügisel, kui ootamatult saabus kooli viis uus õpilast, neist neli sõjapõgenikud. Dokumente pole, väidetavalt on nad õppinud sõjapõgenike laagris. Vanematega suheldakse senini araabia keele tõlgi vahendusel, lapsed õpivad suures mahus eesti keelt eripedagoogiga, on väga püüdlikud ja motiveeritud.

„Nad on ääretult nutikad,” iseloomustas Kilti põhikoolis õppivaid Vao varjupaiga lapsi direktor Merje Leemets. Kiltis on juba mitu aastat käinud põgenike lapsed, nõu saadi Lilleküla gümnaasiumist. Liitklassides õpetamine tuli lõpetada, juurde palgati üks õpetaja, kooli kõik töötajad tohivad uustulnukatega rääkida vaid eesti keeles, kirjeldas olukorda direktor.

„Väike kool on parim koht alguseks, aga kahjuks kolivad nad mujale Eestisse, kui elamisluba käes,” ütles Leemets.

„Vanemad tulevad ise kooli, osalevad kõigil üritustel, see on iga kooli unistus,” iseloomustas võõrsilt tulnud peresid ka Tartu Puškini kooli õppealajuhataja Tatjana Kodas. Valdavalt õpivad Puškini koolis endistest liiduvabariikidest pärit lapsed. Igasse lapsesse suhtutakse kui erandjuhtumisse. Klassijuhataja valmistab ette ka klassi. Näiteks oli ühel õpilasel perekonnanimi, mil vene keeles ebatsensuurne tähendus. Tänu õpetaja eeltööle ei hakanud last keegi narrima. Uustulnukate käekäiku jälgib pidevalt ka juhtkond.

Haridus- ja teadusministeeriumi üldhariduse osakonna juhataja Irene Käosaar ütles, et põgenike lapsed ei tule meile enam ootamatusena. HTM ja sotsiaalministeerium võtavad kohaliku omavalitsusega ühendust ja jälgivad, kuhu koolidesse lapsed lähevad.

„Me ei anna mudelit ega tea, kui palju peredel lapsi on, teame vaid, et neil on keelelised erivajadused,” sõnas Käosaar ja rõhutas, et seda tuleb ka EHIS-es märkida. Innove kodulehel on rubriik „Muu kodukeelega laps”, kuhu koondub kogu teave.

„Aitame teid koos kohaliku omavalitsusega, võite mulle alati helistada ja kirjutada,” ütles Käosaar.

Seitsmendat korda toimunud õppealajuhatajate koostööpäevadel räägiti ka digiõppest, koolielust õppealajuhatajate, vaadati koolipäeva teatris, külastati HTM-i.

Sirje Pärismaa